

ΕΚΔΕΚΤΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ Α'Ι'-ΓΙΑΝΝΗ

(Γερμανική παράδοση)

ΝΑ περίεργο φαινόμενο παρατηρείται τα παλιά τα χρόνια...

Τη νύχτα της 24 'Ιουλίου, της γιορτής δηλαδή του 'Αγίου 'Ιωάννου...

Πώς συνέβαιναν όλα αυτά; Κανείς δεν ήξερε. Ο πύργος ήταν από αιώνες άκατοίχτος...

Κατά την παράδοση αυτή, ζούσε στον πύργο κατά τον μεσοάην ένας μεγάλος άρχοντας...

Η κόρη αυτή είχε γεννηθεί τη νύχτα του 'Αγίου 'Ιωάννου...

Σαν μεγάλωσε η Φωτεινούλα, πολλοί την ζήτησαν σε γάμο...

Η κόρη του όμως έπαυσε να μεγαλώνει πια. Περνούσαν τα χρόνια...

Η άρχοντισσα ή μάνα της στενοχωριόταν γι' αυτό. Και μία μέρα είπε στον άντρα της:

— Τό κορίτσι μας μεγάλωσε πια, άρχοντα και κόρη μου. Πρέπει να τό παντρεύουμε.

Τότε ο άρχοντας έκαμε τό σταυρό του κι' αποφάσισε να δώσει την κόρη του στον καλύτερο ίπότη.

Κάποτε λοιπόν στον πύργο όλα τ' άρχοντόπουλα...

Κι' όταν μαζεύτηκαν όλοι οι λεβέντες εκεί, τους είπε:

— Σάν άπόψε γεννήθηκε η κόρη μου. 'Ηθελε στον κόσμο την ώρα που άνάβαν η φωτιές τ' 'Αι Γιάννη...

Τ' άρχοντόπουλα τυτάρτησαν παραξενευμένα. Πώς θα παλαίβαν με τη φωτιά;

— Άδικο βράδυ, τους είπε πάλι ο άρχοντας. Θ' ανάβουν τρεις φωτιές μεγάλες, τόσο μεγάλες, που άλλος δεν άναψήζαν ποτέ...

Κι' όποιος μωρούσει και πληρώσει και τις τρεις φωτιές, αυτός θα πάει τό κορίτσι μου. Κι' αν πάλι την πληρώσουν πολλοί, εκείνος που θα βγει πιο γερός από τις φωτιές...

Τά παλληκάρια δέχτηκαν άμέσως την πρότασή του.

Μαζύ με τό άλλα άρχοντόπουλα βρισκόταν κι' ένα από την 'Ανα-

τολή, από το Βιζάντιο τό μέρος. Ήταν ένα παιδί ψηλό και λεγρό. Ένας μεγαλόσωμος, μελαγχρόνος κι' ύψομος...

Την ίδια λοιπόν βραδιά του μήνους με μία βάρια της, να βάλη πάνω βρεγμένα κάτω από τη χάλκινη πανοπλία του...

Μά μαζύ με τ' άλλα άρχοντόπουλα ήταν κι' ένας 'Ιταλός πρίγκιπας. Αύτός ήταν μαύρος και κατασημαδέντος κι' ή ψυχή του ήταν πό μαύρη άπ' τό κορίτσι μου.

Αύτός ήταν μαύρος και κατασημαδέντος κι' ή ψυχή του ήταν πό μαύρη άπ' τό κορίτσι μου. Βρισκόταν τους άλλους νέους ώρασιος και λεγρόσις, καρτόταν ή καρδιά του.

Είχε δει για πρώτη φορά στη Βενετία, πού ή Φωτεινούλα είχε ταξιδέψει με τον ξάδερφό της...

Ελπίδα να τον πάρη αυτόν ή Φωτεινή ή κόρη της φωτιές, δεν είχε. Κι' αν ακόμα νικούσε όλες τις φωτιές...

Περσιότερος ήμος άπ' τους άλλους μωρούς ο 'Ιταλός τον πρίγκιπα άπ' τό Βιζάντιο, γιατί τον είχε χητέψει...

Γλέντι μεγάλο στρώθηκε στον πύργο. Τραπεζία, χοροί και μουσικές. Ο κόσμος έχαρτόταν.

Όλοι διασκεδάζαν σαν άδελφοί. Ο μόνος που έλειπε, ήταν ο 'Ιταλός, μα την άπουσία του κανένα δεν την είδε.

Τόν μού τον τόπο μου σου δόνα, της είπε, αν κάμης να πάω εγώ γυναικα μου την κόρη της φωτιές τ' 'Αι Γιάννη...

— Όσο βρισκόταν στον πύργο τ' άλλα τ' άρχοντόπουλα, κανένα ξοριά δεν μπορούε να σ' άφελήση...

Και σαν πήγαν να περάσουν τις φωτιές, σβέλυο κι' άλλωροί, σαν λιστιζένιοι, λεπτοί σαν ξαρκάδια και γεμάτοι δίνωμα...

Την είχε δει για πρώτη φορά στη Βενετία...

— Τότε δώσε μου κάτι για να τούς ξεκαμώ. Η μάγισσα του έδωσε ένα φλασιό με μαγικό ύγρο να βρέξη τους μανδύες...

Όπως είπε ή μάγισσα, έτσι κι' έγινε. Το δελνίνο, πλιν ν' ανάβουν τις φωτιές, ο 'Ιταλός γάντισε τώ:

Και σαν πήγαν να περάσουν τις φωτιές, σβέλυο κι' άλλωροί, σαν λιστιζένιοι, λεπτοί σαν ξαρκάδια και γεμάτοι δίνωμα, οι νεαροί άρχοντες...

Μαζύ με τό άλλα άρχοντόπουλα βρισκόταν κι' ένα από την 'Ανα-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ο Βίσμαρκ κι' ε Βουκαρδός στρατιώτης. Πώς την έπαθε ε' Αρχικαγκελάριος. Και το παρόσημο και τα τάλληρα. Και όλιγον... εδές!... Ο Γκέντα για τον Βίσμαρκ. Η κακογλωσσία του Σιδρηού Αρχικαγκελάριου. Πώς τον έξεδιηθή ε πρίγκηψ Βαριανόκη. Ο Βίσμαρκ και η Παυλίνα Λούκα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ζωή του Βίσμαρκ, του περιφημου Σιδρηού Αρχικαγκελαρίου της Γερμανίας, εινε γεμάτη από χωριτομένα ανέκδοτα, Δημοσιεύουμε σήμερα μερικά εξ' αυτών, τα χαρακτηριστικότερα :

Μιά μέρα ο αυτοκράτωρ έπεφάρσε το Βίσμαρκ ν' άνοιξιμ το παράσημο της άνδρείας σ' έναν Βισαυό στρατιώτη, που εινε πληρωθεί στον πόλεμο.

Ο Βίσμαρκ έδэхίτηε την έντολή, αλλά ένω πήγαινε να έγχειρισθ το μετάλλιο στο στρατιώτη, σκέφτηκε να του παήξη ένα παγινίδι για διασκεδάσιο.

Όταν έξ'ησε λοιπόν στο μέρος της παρασημοφορίας, έπλησιασε τον ήρωα και του εινε με σοβαρότητα :

— Ο αυτοκράτωρ μου εινε να σου δώσω αυτό το παράσημο ή ειςκοσιάντε τάλληρα. Ποιά άπ' τα δύο προτιμάς ;

Ο στρατιώτης στην άρχη τά έχασε και κίταξε τον άρχικαγκελάριο για να ιδή αν άστεινίσταν. Άλλ' επειδή εκείνος διατηρούσε τη συνθησιμνή του σοβαρότητα, του εινε :

— Πόσο άξιζει το παράσημο ;
— Έβδομήντα πέντε τάλληρα περίπου, άνάντησε ο Βίσμαρκ.

Ο στρατιώτης σκέφτηκε λίγο και εινε, με την ίδια σοβαρότητα κι' αυτός :

— Αφού εν' έτσι, δάστε μου το παράσημο και ειςκοσιάντε τάλληρα, για νάνα σαστός ο λογασιμώσ...

Ο Βίσμαρκ άναγκάστηκε τότε να εμολόγησθ ότι κίληθε στο παγινίδι κ' έδωσε στο στρατιώτη και το παράσημο και 25 τάλληρα. ***

Ο Βίσμαρκ άγαπούσε πολύ τα σινονεματωδή ποτά. Μιά μέρα, που γνώταν οπί το σκευηθί σκέψητης, εινε στους φίλους του :

— Το κοινό κρασί εινε για τς μικρά παιδιά. Η σημάνια για τους άνδρες. Και το κραί για τους στρατιώτες!...

Ο Βίσμαρκ άγαπούσε ιδιαιτέρας το κραί, αλλά έπινε επίσης υπερβολικά μπύρα, χωρίς να παή έν τοίσις να διασηρήτη, ότι κίληθε στο σημαιοτάτες του άρχισκόλους! ***

Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέης και πολιτικός Γενάφ έγραφε κάποτε για το Βίσμαρκ :

— Σήμερα στην Ευρώπη δεν ύπόχει παρά μόνον ένας άνθρωπος τοίμηρός και φιλόδοξος : ο Βίσμαρκ! ***

Ο Βίσμαρκ, όταν ήταν πρεσβευτής στο Παρίσι, συνήθηε να τηγάνη συχνά σε διάφορα έπιστοκρατικά σαλόνια, όπου όμως μιλούσε πάντοτε με χαρακτηριστική όρημικότητα.

Μιά βραδιά εινε πάει στο σπίτι του πρίγκηπου Βαριανόκη. Πάνω δε στην κοινότητα παρσέρθηκε κι' έβρισε με τα χειρότερα έπίθετα τα πό σπουδαία πρόσωπα της χώρα, του οικδεσπότου.

Έπί τέλους άποχαρέτισε την όμηγγοι και κίλησε να φύγη. Άλλά ένω έβγαινε, άκιστηκε άπ'έξω κάτσιο σκυλί που γαήριξε. Τότε ο πρίγκηψ Βαριανόκη, θέλοντας να τον έκδιωξη, πρόβιαε άπ' το παράθυρο και φώναξε στον άποχαρμένομνο διπλωμάτη :

— Κύριε πρέθυ, προσέξτε, σας παρακαλώ, να μη... διαγκάστε το σκυλί μου!... ***

Μιά μέρα πάλιν ο Βίσμαρκ περπατούσε μελαγχολικός στο δημόσιο πάρκο της μικρής Γερμανικής πόλεως Γαστά, όπου συνήτησε κατά τίχη την περιφημη αούδη της έποχής του Παυλίνα Λούκα.

Πολύ σκεψηλώ, εινε σήμερα, του εινε η αούδος.
— Δεν μοσιεί νάνα κανίς πάντα εύθυμος, άνάντησε ο Βίσμαρκ.
— Έλάτε λοιπόν να φωτογραφηθούμε μαζί, για να περάσθ η ώρα, του πρότεινε η καλλιτέχνης.

Ο Βίσμαρκ έδэхίτηε και κάτσο άπ' τη φωτογραφία που έβγαλαν, έγραψε την έξης φράσι :

«Η τέχνη εινε ευχάριστη. Η Ζωή εινε σκληρή».

Έτρεξαν οι άνθρωποι του πόργου να τους οδύσουνε, αλλά όσο νερό τους έφωριαν, τόσο άνάβαινε επάνω τους η φλόγες.

Άλλοι δεν πρόφταναν να βγούνε από τις φωτιές και κίλησαν εκεί μέσα κι' άλλοι μηχανοκίνητους λαμαριασμένιοι από τις έπαύσεις στο ποτάμι να γλιτώσουνε.

Κι' έτσι όλοι χάθηκαν και δεν έγλιτώσε κανένας, ούτε το Βυζαντινό το βασιλοπούλο.

Μόνον ο Ίταλός έγλιτώσε, γιατί εινε περιχρηθεί μ' άλλο μαργκό όργό της μάχιας κι' έτσι παρασιόσθηκε στον άρχοντα του Μαγδεμβούργου, ερτώντας το κοριτσιό του.

— Αφού σου μονάχα γλιτώσας, της τύχης σου εινε να την πάρης... του εινε ο άρχοντας.

— Μά ποθ ήταν η Φωτεινούλα ; Ποθ ήταν η Φωτεινή και ποθενά δεν βρισκόταν ;

Τρέξανε και την έζητησαν παντού. Μά κανένας δεν την εινε. Έγινε άνάστατος ο πύργος, σε βαρύ πένθος βροθίστηκαν όλα τα βασιλεία, που μάβαινε οι άρχοντες των παιδιών τους τόν φοριτό χαμό. Άσκηρωμένος ήταν ο πυργοδοσιτής και σαν τρελλός ο Ίταλός.

Την άλλη νύχτα κατέβηκε ο Ίταλός πάλι στη μάχιασα.

— Εξάρτησε το λόγο σου και χάθηκαν οι άλλοι, της εινε, αλλά το κοριτσιό δεν μου τόδωξες.

— Σου έδωσα ό,τι μου ζήτησες, τ' άνάντησε εκείνη. Μου ζήτησες να κίλης τα άρχοντοπούλα και σούδωσα το μαργκό όργό. Μά να ποθ το κοριτσιό δεν σε ήθελε, ήθελε το άρχοντοπούλο που ήρθε άπ' την Κωνσταντινούπολι και σαν το εινε που κίλησαν, πήγε κι' έπεσε κι' αυτή στη φωτιά και κίλησε μαζί του. Άλλο τώρα πεύ από μένα μη ζήσας...

— Όθλω να την βρω ! Όθλω να την άποχτήσω ! Όθλω μαζί της να βρωθώ.

Στην άγκαλιά μου να την πάρω ! φώναξε ο Ίταλός.

— Ποθ να την βρής παιά ; Στάχη έγινε και πάει!...

— Στάχη, ό,τι κι' αν εινε, στην άγκαλιά μου θέλω να τη σφιέσω. Άπάνω μου να την αισθανθώ.

— Και ποθ θές να την ερής ;
— Ση-θά μου δάσης δόναμα, όπου κι' αν εινε, να την βρω!...

— Γίνον άέρας τότε και σήμασε τη στάχη της σεα φτερά σου κι' έτσι θα την έρής όταν θές.

Και έγινε άέρας παρενθείς ο Ίταλός και βούιξε πέφτοντας κατά τους γκρομους και κίλησε!...

Το κακό που έγινε στον πόργο, τον χτύπησε κατακέφαλα τον οικδεσπότη. Έδωξε όλο το προσωπιό του πόργου του και έμινε μόνος του με τη λήπη του μέσα στο άνάστορο του.

Όλο βογγούσε κι' έκλαιγε. Γέρασε παράκαιρα και πέθανε μια νύχτα του χειμώνα.

Πάει κι' αυτός άνάβαστος, όπως κι' εκείνοι που κίλησαν.

Ο πόργος, με τον καιρό, μισογκρημίστηκε... Στοιχειώσανε τα έρείλια... *

Και κάθε νύχτα τ' Άι Γιάννη, οι άνθρωποι που κίλησαν, βγαίνονε πάνω στη γη, μέσα σε φλόγες τυλιγμένοι, και γυρίζουν και ζητούν τη νέα που άγάπησαν και τη ζωή τους όπου έχασαν... *

Μά τότε ένας άερας πιάνει δινατός, που τους άνακατένει όλους. Ειν' η καλασμένη ψυχή του Ίταλού, που φράνει για να βρη τη νέα που έπόθησε κι' έχασε γι' αυτή το σώμα του και την ψυχή του.

Μά δυο φλόγες, πιο μεγάλες από τις άλλες, το Βυζαντινό το άρχοντοπούλο και η Φωτεινή, πάντοτε άχώριστες, ξεχωρίζονε από τις άλλες. Και όταν βλέπουν τον άερα νάρχεται, πέφτουν μέσα στο ποτάμι... *

Και η άλλες φλόγες τραγουδούν εκεί ως το πρού, που θα πάρη να χαράξη. Κι' ο άέρας χιπιέται επάνω στις πέτρες και τα φρούρια και οκoiζει και ουρλιάζει, που σε πιάνει τρώμος να τ' άκούς!... *

Αυτή εινε η παράδοσις, που λέν οι γέροι των γύρω χωριών, για τις φωτιές που φαίνονταν επάνω στα γκρημίσματα του πόργου όλη τη νύχτα του Άι Γιάννη και χίνονταν σαν ξημερώση.

Και εινε ο πόργος αυτός μια ώρα έξω από το Μαγδεμβούργο, επάνω σ' ένα ψηλό βουνό, όπου σε πιάνει ζάλη σαν κιντάξης κάτω.

Ανθρώποι όμως ποδάρ δεν πατάει ποτέ εκεί και τώρα πεύ την ιστορία αυτή οι γέροι κοντείνουν να τη λησιμονήσουν και οι νέοι ούτε την προσέχουν καν... *

